

Sygn. akt IV KK 505/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 października 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska (przewodniczący)

SSN Dariusz Kala (sprawozdawca)

SSN Marek Pietruszyński

Protokolant Małgorzata Gierczak

w sprawie **S.P. (P.)**

skazanego za czyn z art. 158 § 1 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

w dniu 30 października 2019 r.,

kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w G.

z dnia 26 lutego 2019 r., sygn. akt VI Ka (...)

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w T.

z dnia 9 kwietnia 2018 r., sygn. akt VI K (...)

1. uchyla zaskarżony wyrok i poprzedzający go wyrok sądu pierwszej instancji w odniesieniu do skazanego S.P. i przekazuje sprawę w tym zakresie do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w T. (Wydział VI Karny Zamiejscowy z siedzibą w P.);

2. zwraca S.P. opłatę od kasacji w kwocie 450 (czterysta pięćdziesiąt) zł.

UZASADNIENIE

S.P. został oskarżony o to, że w dniu 26 listopada 2016 roku w P., działając wspólnie i w porozumieniu z A.G., uderzając po twarzy i kopiąc po ciele, pobił K.B., narażając go na bezpośrednie niebezpieczeństwo nastąpienia skutku określonego w art. 156 § 1 k.k. lub 157 § 1 k.k., a swoim zachowaniem spowodował obrażenia w postaci stłuczenia głowy, krwiaka okularowego lewego oczodołu, krwiaka podspojówkowego lewej gałki ocznej, złamania kości nosa bez przemieszczenia odłamów, stłuczenia klatki piersiowej, rany tłuczonej wargi dolnej od strony przedsionka jamy ustnej, stłuczenia ręki lewej z obrzękiem i bolesnością okolicy palca II, które naruszyły prawidłowe funkcjonowanie czynności narządów ciała pokrzywdzonego na okres poniżej dni siedmiu, przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa określonego w art. 64 § 2 k.k., będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w T. z dnia 12 stycznia 2004 roku, sygn. akt II K (...) za przestępstwa z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę łączną dwóch lat i sześciu miesięcy pozbawienia wolności, który to wyrok został objęty wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w C. Wydziału VII Karnego Zamiejscowego w Ś. z dnia 11 kwietnia 2012 roku, sygn. akt VII K (...), mocą którego wymierzono S. P. karę 5 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał od 13 czerwca 2012 roku do 30 stycznia 2014 roku, z zaliczeniem kar dotychczas odbytych w okresach od 14 listopada 2002 roku do 28 maja 2003 roku, od 25 maja 2006 roku do 19 grudnia 2007 roku, od 18 lutego 2009 roku do 24 listopada 2010 roku, tj. o czyn z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k.

Wyrokiem z dnia 9 kwietnia 2018 r., sygn. akt VI K (...), Sąd Rejonowy w T. (Wydział VI Karny zamiejscowy w P.) uznał oskarżonego S.P. za winnego popełnienia czynu opisanego wyżej, a wyczerpującego znamiona przestępstwa z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. i za to na mocy art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. wymierzył mu karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności (punkt 2). Na mocy art. 41a § 1 i § 4 k.k. sąd orzekł również wobec oskarżonego zakaz zbliżania się do pokrzywdzonego K.B. na odległość mniejszą niż 100 metrów przez okres 5 lat (punkt 3).

Wyrok ten zawiera również rozstrzygnięcia dotyczące oskarżonego A.G. oraz w przedmiocie kosztów procesu.

Od powyższego wyroku apelację wywiedli oskarżony A.G. oraz obrońcy oskarżonych.

Obrońca oskarżonego S.P. zaskarżyła wyrok sądu pierwszej instancji w całości zarzucając mu:

- „przeprowadzenie rozprawy z udziałem oskarżonego S.P. w sytuacji, gdy w odniesieniu do ww. zachodziła uzasadniona wątpliwość, czy stan jego zdrowia psychicznego pozwala na prowadzenie obrony w sposób samodzielny oraz rozsądny, a którą to wiedzę Sąd miał z urzędu, co rozwinęto w uzasadnieniu”, a „z daleko posuniętej ostrożności, na wypadek niepodzielenia przez Sąd istnienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej, na zasadzie art. 427 § 2 k.p.k. oraz art. 438 pkt. 2 i 3 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi” zarzuciła także:
 - „1) mającą wpływ na treść zaskarżonego wyroku rażącą obrazę prawa procesowego, a to art. 7 k.p.k. w zw. z art. 5 § 2 k.p.k., poprzez zastąpienie zasady swobodnej oceny dowodów dowolną oceną dowodów, bezpodstawną odmowę waloru wiarygodności wyjaśnień oskarżonego, a także świadków S.S., K.D., I.Z. oraz J.D., przydanie waloru pełnej wiarygodności zeznaniom K.B. oraz A.T.B., jak również nierozstrzygnięcie wątpliwości na korzyść oskarżonego i w konsekwencji uznanie, że oskarżony dopuścił się czynu zarzucanego aktem oskarżenia, podczas gdy prawidłowa ocena zebranego materiału dowodowego dokonana przy uwzględnieniu zasady swobodnej oceny dowodów, zasad prawidłowego rozumowania i doświadczenia życiowego, jak również zasady in dubio pro reo powinna prowadzić do wniosku, że oskarżony zarzucanego czynu nie popełnił, co rozwinęto w uzasadnieniu;
 - 2) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego orzeczenia, będący konsekwencją obrazy przepisów prawa procesowego, mający istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, polegający na przyjęciu, iż oskarżony popełnił zarzucany mu czyn, podczas gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie daje podstaw do wyprowadzenia powyższego wniosku, co rozwinęto w uzasadnieniu”.

Podnosząc powyższe zarzuty, skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji, ewentualnie o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego.

Wyrokiem z dnia 26 lutego 2019 r., sygn. akt VI Ka (...), Sąd Okręgowy w G.:

- w punkcie 1. zmienił zaskarżony wyrok w punkcie 2. w ten sposób, że ustalił, iż oskarżony S.P. przypisanego czynu dopuścił się mając znacznie ograniczoną zdolność rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem i czyn ten zakwalifikował jako występki z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k.;
- w punkcie 2 w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Wyrok sądu odwoławczego zawiera również rozstrzygnięcia w przedmiocie kosztów procesu (punkty 3 i 4).

Od powyższego wyroku kasację wywiodła obrońca oskarżonego S.P., która zaskarżyła orzeczenie sądu odwoławczego w całości w zakresie odnoszącym się do tego oskarżonego, zarzucając mu:

- I. „rażące naruszenie prawa procesowego, mające istotny wpływ na treść wyroku, a to art. 437 § 2 k.p.k. w zw. z art. 439 § 1 pkt 10 k.p.k. i art. 79 § 1 pkt 4 k.p.k. poprzez brak uchylenia zaskarżonego wyroku Sądu I instancji i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania, podczas gdy w czasie rozprawy w dniu 2 czerwca 2017 r. przed Sądem I instancji skazany występował bez obrońcy, a w odniesieniu do ww. zachodził przypadek obrony obligatoryjnej, bowiem stan zdrowia skazanego nie pozwalał mu na prowadzenie obrony w sposób samodzielny oraz rozsądny, a udział obrońcy w całym postępowaniu był niezbędny, co rozwinięto w uzasadnieniu;
- II. rażące naruszenie prawa procesowego, mające istotny wpływ na treść wyroku, a to art. 399 § 2 k.p.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k. poprzez nieuwzględnienie wniosku obrońcy o przerwę w rozprawie celem umożliwienia przygotowania się do obrony, podczas gdy uprzedzenie o możliwości zmiany kwalifikacji prawnej czynu z punktu widzenia ochrony interesów skazanego wymagało umożliwienia mu podjęcia działań istotnych z punktu widzenia obrony, co rozwinięto w uzasadnieniu;

- III. rażące naruszenie prawa procesowego, mające istotny wpływ na treść wyroku, a to art. 437 § 2 k.p.k. w zw. z art. 399 § 2 k.p.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k. poprzez brak uchylenia zaskarżonego wyroku Sądu I instancji i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania, podczas gdy w toku postępowania odwoławczego stwierdzono, iż skazany w dacie popełnienia czynu miał znacznie ograniczoną zdolność rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem, która to okoliczność co najmniej z powodu możliwości zastosowania wobec skazanego dobrodziejstwa nadzwyczajnego złagodzenia kary wymagała zachowania dwuinstancyjności postępowania, co rozwinięto w uzasadnieniu;
- IV. rażące naruszenie prawa procesowego, mające istotny wpływ na treść wyroku, a to art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez naruszenie przez Sąd II instancji zasady swobody oceny dowodów, jej zastąpienie dowolną oceną dowodów i w konsekwencji naruszenie art. 53 § 1 k.k. i art. 31 § 2 k.k. poprzez uznanie, że skazany nie zasługuje na zastosowanie wobec niego możliwości nadzwyczajnego złagodzenia kary, podczas gdy w świetle ujawnionych okoliczności przy przyjęciu sprawstwa skazanego zastosowanie wobec skazanego nadzwyczajnego złagodzenia kary w kontekście jego stanu zdrowia i okoliczności jawi się jako celowe;
- V. rażące naruszenie prawa procesowego, mające istotny wpływ na treść wyroku, a to art. 433 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. polegające na uchybieniu prawidłowej kontroli odwoławczej poprzez nienależyte rozważenie zarzutów odwoławczych dotyczących braku rozstrzygnięcia wątpliwości na korzyść skazanego, podczas gdy prawidłowa kontrola instancyjna winna doprowadzić do uniewinnienia skazanego od zarzucanych mu czynów, co rozwinięto w uzasadnieniu.
- VI. rażące naruszenie prawa procesowego, mające istotny wpływ na treść wyroku, a to art. 433 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., polegające na uchybieniu prawidłowej kontroli odwoławczej poprzez nienależyte rozważenie zarzutów odwoławczych dotyczących naruszenia przez Sąd I instancji zasady swobody oceny dowodów, podczas gdy prawidłowa kontrola dokonana przez Sąd odwoławczy i analiza zgłoszonych zarzutów winna prowadzić do wniosku, iż Sąd I instancji przekroczył zasadę swobodnej oceny dowodów, a prawidłowa

ocena zebranego materiału dowodowego dokonana przy uwzględnieniu zasady swobodnej oceny dowodów, zasad prawidłowego rozumowania i doświadczenia życiowego, jak również zasady in dubio pro reo powinna prowadzić do wniosku, że skazany zarzucanego czynu nie popełnili, co rozwinięto w uzasadnieniu”.

Podnosząc powyższe zarzuty, skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz wyroku Sądu Rejonowego w T. z dnia 9 kwietnia 2018 r., sygn. akt VI K (...) i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w T. do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na kasację, prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście zasadna, co umożliwiło jej uwzględnienie na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k. Od razu należy jednak zastrzec, że powyższa konstatacja jest następstwem oceny wyłącznie zarzutu podniesionego w punkcie 1. nadzwyczajnego środka zaskarżenia. Sąd Najwyższy nie poddał bowiem swojej analizie pozostałych zarzutów wskazanych w kasacji uznając, że ich rozpoznanie byłoby w zaistniałej sytuacji procesowej bezprzedmiotowe (art. 436 w zw. z art. 518 k.p.k.).

Merytoryczne rozważania zmierzające do wyjaśnienia powodów, dla których sąd kasacyjny uznał za trafne twierdzenie obrońcy o zaktualizowaniu się w przedmiotowej sprawie uchybienia stanowiącego bezwzględną przyczynę odwoławczą z art. 439 § 1 pkt 10 k.p.k., należy rozpocząć od przytoczenia najistotniejszych faktów, które wyznaczyły treść uzasadnianego rozstrzygnięcia.

Oskarżony S.P., na początkowym etapie postępowania jurysdykcyjnego, nie korzystał z pomocy przedstawiciela procesowego, co spowodowało, że rozprawa główna w dniu 2 czerwca 2017 r., na której został otwarty przewód sądowy i przesłuchano obu oskarżonych oraz pokrzywdzonego K.B., odbyła się pod nieobecność jego obrońcy. Na tej rozprawie oskarżony S.P. wskazał, że nie leczył się psychiatrycznie, neurologicznie i odwykowo (k. 277 – 278 v.).

Upoważnienia do obrony - adwokat A.M. - oskarżony S.P. udzielił dopiero w dniu 17 sierpnia 2017 r. (k. 294 – 295). Od tego czasu wszystkie merytoryczne czynności w toku rozprawy głównej przed sądem pierwszej instancji odbywały się z

udziałem obrońcy. Czynności dowodowe przeprowadzone na rozprawie w dniu 2 czerwca 2017 r. nie zostały powtórzone.

Na rozprawie odwoławczej w dniu 23 października 2018 r. Sąd Okręgowy w G., na podstawie art. 167 k.p.k., art. 193 § 1 k.p.k. i art. 202 § 1 i 5 k.p.k., dopuścił dowód z opinii dwóch biegłych lekarzy psychiatrów na okoliczność ustalenia, czy:

- „oskarżony S.P. cierpi na chorobę psychiczną, upośledzenie umysłowe lub innego rodzaju zakłócenie czynności psychicznych,
- stanu poczytalności S.P. *tempore criminis*,
- czy jego stan zdrowia psychicznego pozwalał mu i pozwala na udział w postępowaniu i na prowadzenie obrony w sposób samodzielny i rozsądny (zarówno w postępowaniu przed sądem I instancji, jak i do chwili obecnej)” - k. 565.

W opinii sądowo-psychiatrycznej z dnia 25 stycznia 2019 r. biegli lekarze psychiatrzy stwierdzili, że:

- 1) „u oskarżonego S.P. rozpoznaje się Organiczne zaburzenia osobowości i zachowania (F07.0 wg ICD-10);
- 2) w chwili czynu zdolność oskarżonego S.P. do rozumienia znaczenia czynu i kierowania swoim postępowaniem z uwagi na rozpoznane Organiczne zaburzenia osobowości i zachowania, była w znacznym stopniu ograniczona w myśl art. 31 § 2 k.k. Brak przesłanek z art. 31 § 1 i 3 k.k.;
- 3) stan zdrowia psychicznego oskarżonego S.P. pozwalał mu i pozwala na udział w postępowaniu, nie pozwalał mu jednak i nie pozwala na prowadzenie swojej obrony w sposób samodzielny i rozsądny - z uwagi na rozpoznane Organiczne zaburzenia osobowości i zachowania. Udział obrońcy w postępowaniu jest niezbędny” (k. 621).

Pomimo uzyskania przedmiotowej opinii, na rozprawie odwoławczej w dniu 26 lutego 2019 r., na której oskarżony S.P. nie był obecny, Sąd Okręgowy w G., nie uwzględnivszy wniosku obrońcy o przerwanie rozprawy złożonego w związku z uprzedzeniem o możliwości zmiany kwalifikacji prawnej czynu oskarżonego poprzez przyjęcie art. 31 § 2 k.k., zamknął przewód sądowy, udzielił głosu stronom i po naradzie ogłosił wyrok o wskazanej wyżej treści.

Orzeczenie sądu odwoławczego należy uznać za rażąco wadliwe. Wydając je organ ad quem postąpił bowiem wbrew obowiązкови jaki nakładał na niego przepis art. 439 § 1 pkt 10 k.p.k. Regulacja ta zobowiązuje sąd odwoławczy do uchylenia – wyłącznie na korzyść oskarżonego (art. 439 § 2 k.p.k.) – zaskarżonego wyroku w sytuacji, gdy w postępowaniu sądowym oskarżony nie miał obrońcy w wypadkach określonych w art. 79 § 1 i 2 oraz art. 80 k.p.k. lub obrońca nie brał udziału w czynnościach, w których jego udział był obowiązkowy, a niewątpliwie taki właśnie przypadek zaistniał w przedmiotowej sprawie. Biegli psychiatrzy, jak wynika z poczynionych wyżej uwag, stwierdzili wszak jednoznacznie, że w chwili popełnienia czynu zdolność oskarżonego do rozpoznania jego znaczenia i kierowania swoim postępowaniem była w znacznym stopniu ograniczona (art. 31 § 2 k.k.), a nadto, że zarówno na etapie postępowania odwoławczego, jak i postępowania przed sądem pierwszej instancji S.P. nie był zdolny do prowadzenia obrony w sposób samodzielny i rozsądny. W przedmiotowej sprawie zaktualizowały się zatem – i to już na etapie postępowania przed sądem a quo – przesłanki obrony obligatoryjnej z art. 79 § 1 pkt 3 i 4 k.p.k.

Powyższe prowadzi do konkluzji, że - stosownie do treści art. 79 § 3 k.p.k. – na rozprawie głównej przeprowadzonej w dniu 2 czerwca 2017 r. udział obrońcy S.P. był bezwzględnie konieczny. Skoro zatem obrońcy na tej rozprawie nie było, a czynności na niej przeprowadzone nie zostały powtórzone w obecności obrońcy na późniejszym etapie postępowania, jest niewątpliwe, że w toku postępowania pierwszoinstancyjnego zaistniało uchybienie, o którym mowa w art. 439 § 1 pkt 10 k.p.k.

Wbrew bowiem temu, co wskazywał w uzasadnieniu swojego orzeczenia sąd odwoławczy i co podnosił w odpowiedzi na kasację prokurator, na ocenę, czy w toku procedowania przed sądem meriti zaktualizowały się przesłanki z art. 79 § 1 pkt 3 i 4 k.p.k., nie miał wpływu fakt ewentualnej niewiedzy sądu o okolicznościach uzasadniających powzięcie wątpliwości, o których mowa w powołanych regulacjach. Istotna z punktu widzenia analizowanego zagadnienia nie była też przyczyna leżąca u podstaw tej niewiedzy. Trafnie bowiem wskazuje się w orzecznictwie, że „przepis art. 79 § 1 k.p.k. nie uzależnia obowiązkowej obrony od stanu wiedzy sądu o okolicznościach wymienionych w tym przepisie.

Zaistnienie którejs z nich rodzi konieczność reprezentowania oskarżonego przez obrońcę i jego udziału w rozprawie, chociażby przed sądem okoliczność ta się nie ujawniła, z przyczyn również od niego niezależnych” (tak trafnie Sąd Najwyższy w wyrokach z dnia: 16 stycznia 2014 r., V KK 219/13, LEX nr 1415516, 15 kwietnia 2015 r., IV KK 408/14, LEX nr 1710389, 23 kwietnia 2015 r., V KK 54/15, LEX nr 1681528). Zasadnie wskazuje się w judykaturze, że bezwzględna przyczyna uchylenia orzeczenia - o której mowa w art. 439 § 1 pkt 10 k.p.k. w zw. z art. 79 § 1 pkt 3 k.p.k., zachodzi m.in. wtedy, gdy w postępowaniu przed sądem oskarżony nie miał obrońcy lub obrońca nie brał udziału w czynnościach, w których jego udział był obowiązkowy, a biegli lekarze psychiatrzy stwierdzili, że sprawca nie mógł w czasie czynu rozpoznać jego znaczenia lub pokierować swoim postępowaniem (art. 31 § 1 k.k.), a także gdy stwierdzili, że w czasie popełnienia przestępstwa jego zdolność rozpoznania znaczenia czynu lub kierowania postępowaniem była w znacznym stopniu ograniczona (art. 31 § 2 k.k.) – zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 2010 r., I KZP 6/10, OSNKW 2010/8/65. Bez znaczenia pozostaje natomiast to, czy wskazane czynności zostały przeprowadzone przed czy też po wydaniu przez biegłych tego rodzaju opinii.

W tym stanie rzeczy, okoliczność, że oskarżony w toku postępowania przed sądem pierwszej instancji zaprzeczył, by leczył się psychiatrycznie i neurologicznie, a obrońca nie eksponował faktów świadczących o konieczności powzięcia wątpliwości, o których mowa w art. 79 § 1 pkt 3 i 4 k.p.k. – w świetle jednoznacznej opinii biegłych psychiatrów wydanej na etapie postępowania odwoławczego – nie może mieć jakiegokolwiek wpływu na ocenę, iż powyższe przesłanki obrony obligatoryjnej zaistniały już na etapie postępowania przed sądem pierwszej instancji. Uzależnienie bytu tych przesłanek od postawy oskarżonego prowadziłoby do konsekwencji niemożliwych – z logicznego i gwarancyjnego punktu widzenia – do zaakceptowania. Skoro bowiem oskarżony nie może zrzec się prawa do korzystania z obrońcy obligatoryjnego i zrezygnować z jego pomocy, nieakceptowalne byłoby uznanie, że własnymi nieprawdziwymi oświadczeniami jest w stanie zadecydować o tym, czy przesłanka obrony obligatoryjnej aktualizuje się czy też nie. W tej sytuacji jedynie na marginesie należy zauważyć,

że przynajmniej od dnia 18 grudnia 2017 r. sędzia prowadzący postępowanie VI K (...) miał wiedzę o tym, że oskarżony S.P. leczył się psychiatrycznie i neurologicznie, którą nabył przewodnicząc rozprawie głównej w postępowaniu w sprawie VI K (...) (k. 492 – 493, 498).

Powyższy wywód prowadzi do jednoznacznego wniosku, że zarzut podniesiony w punkcie 1 kasacji okazał się zasadny, co – z uwagi na wystąpienie uchybienia wskazanego w art. 439 § 1 pkt 10 k.p.k. już na etapie postępowania przed sądem meriti – wywołało konieczność uchylenia nie tylko zaskarżonego wyroku sądu odwoławczego, ale i poprzedzającego go wyroku sądu pierwszej instancji w odniesieniu do skazanego S.P. i przekazania sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w T. (Wydział VI Karny Zamiejscowy z siedzibą w P.) – art. 523 § 1 k.p.k. w zw. z art. 537 § 2 k.p.k. w zw. z art. 535 § 5 k.p.k.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy sąd pierwszej instancji będzie zobowiązany zadbać nie tylko o to, by obrońca oskarżonego wziął udział we wszystkich czynnościach, w których jego udział jest obowiązkowy, ale i o to, by całe postępowanie zostało przeprowadzone w taki sposób, by cele procesu karnego w postaci ociągnięcia stanu sprawiedliwości materialnej i proceduralnej zostały w nim zrealizowane w całości. Powyższe wskazania odnosić się będą również do sądu II instancji, o ile oczywiście w postępowaniu ponownym zaktualizuje się potrzeba przeprowadzenia kontroli odwoławczej.

Uwzględnienie nadzwyczajnego środka zaskarżenia wywołało konieczność orzeczenia o zwrocie S. P. uiszczonej opłaty od kasacji w kwocie 450 zł (art. 527 § 4 k.p.k.).

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w części dyspozytywnej wyroku.

as]